

רנה היינריכס

אינני יודע; איכשהו זה לא היה טעים כבעבר

בדורטמונד. בהתחלה זאת היתה דרך נחמדה לבלות את זמני הפנוי. אך עם הזמן, נסענו לעיתים יותר תכופות ושתיית האלכוהול גברה ממשחק למשחק. זה הגיע למצב בו היה לי כרטיס להשתתפות קבועה במשחקים למועדון הכדורגל BVB. כל פעם שהקבוצה שלי שיחקה מחוץ לעיר, גם אני נסעתי. בזזתי את החופשה השנתית שלי בצפייה במשחקי קבוצת האלופים בחו"ל. לפני תחילת

איכשהו גופי נפטר מכל המחלות הללו, אך עדיין סבל מבחינה רגשית. כאשר הייתי בן 17, התחלתי חניכות כאינסטלטור/מתקן חימום מרכזי. אבל הייתי עצלן בבית-הספר, ולעיתים נדירות שמתי לב למה שהמורה אמר. בזמני הפנוי הייתי מבלה במגרש הכדורגל, משחק מבוקר עד ערב. בבית-הספר המקצועי הציונים שלי ירדו בהתמדה. לפעמים בסופי שבוע, נסעתי בחברת ידידים למשחקי כדורגל

מסיבות שונות איבדתי את כל שמחת החיים שלי. דאגתי לעתידי. חיי לא היו קלים בעבר. כבר כילד קטן ובנעוריי המוקדמים, היו לי עומסים. הייתי תוקפני וסבלתי מהתקפי זעם. זה הגיע לרמה כזאת שאפילו הכיתי את אימי או קרעתי את בגדיי. הוריי לקחו אותי לפסיכיאטר שטיפל בי שנתיים. עד גיל 16 הרטבתי במיטתי. סבלתי מאנורקסיה במשך חצי שנה.

המשחקים, נהייתי כל כך שיכור שבקושי ראיתי איך הם שיחקו. כך היה גם בבית-הספר המקצועי. בבוקר חבריי ואני קנינו בירה ושתינו אותה לפני תחילת הלימודים. אפילו בשיעורים שתינו תחת השולחן. נראה שהמורים מעולם לא הבחינו בכך או שלא הזכירו זאת. אז אתם יכולים לתאר לעצמכם מה הלך בבית-הספר. שרנו שירים, עשינו הרבה שטויות ותמיד הרגזנו את המורים. בהפסקות המשכנו לשתות. כל עוד שתיתי אלכוהול, הכל נראה בסדר. כל החרדות והדאגות שלי פשוט נעלמו. אפילו לא הייתי מודע למה שהכנסתי את עצמי. חשבתי שזה לגמרי נורמאלי לעמוד ברחוב עם פחית מלאה בירה. אך ברגע שהייתי מפוקח, החרדות והדאגות שלי חזרו. כאשר התעוררתי בבוקר לאחר משחק, נשבעתי לעצמי שלעולם לא אגע שוב באלכוהול. באופן קבוע לא הייתי מרוצה מעצמי, והייתי חולה יותר מאשר בעבר. אך ברגע ששוב הייתי בסדר, התפתיתי ורק

זכרתי את הדברים המצחיקים שעשיתי כשהייתי שתוי.

אימי ואחותי השתייכו לחוג הידידים במשך מספר שנים. קיבלתי זאת, למרות שבקושי הבחנתי בכך. אך ככל שעבר הזמן, הפכתי לפחות ופחות מרוצה בחיים שניהלתי. כן התחלתי לתהות מה כל כך מיוחד בברונו גרונינג הזה. האם זה באמת נכון? עברתי שיחת מבוא באוקטובר 1996. ובכן, אל תחשבו שהחיים שלי השתנו פתאום מיום אחד למישנהו. לא, לא בדיוק. בהתחלה הכל היה כפי שהיה תמיד. אך חודשיים לאחר מכן, הדברים החלו באיטיות להשתנות. בבית-הספר המקצועי שתיתי פחות בירה. כן שתיתי פחות כאשר הלכתי למשחקי הכדורגל. אינני יכול להסביר זאת, אך מסיבה כלשהי זה לא היה טעים באותה מידה כבעבר. פשוט לא היה לי חשק לשתות אלכוהול. אני מודה שזה תמיד היה כיף כאשר שתיתי, אבל הכל נהיה גרוע יותר לאחר מכן. כך שקעתי עוד ועוד

כל פעם. לאחר מכן, לעיתים יותר ויותר קרובות קניתי קולה במקום בירה.

בסוף עונת המשחקים, הפסקתי לחלוטין לשתות אלכוהול. לחיי היתה שוב משמעות. ללא אלכוהול, הרגשתי הרבה יותר טוב, ולא סבלתי עוד מחרדות. חיי השתפרו בהתמדה. בחופשת הקיץ כבר חיכיתי בכליון עיניים לתחילת עונת הכדורגל הבאה. אך אז התעוררתי בוקר אחד עם המחשבה: "אתה לא הולך למשחק נוסף". תחילה רציתי להדחיק מחשבה זו. פחדתי מדי שאפסיד משהו. אבל אז הקשבתי לה ומעולם לא הלכתי למשחק נוסף, מיום אחד למישנהו, פשוט כך. האם הייתם מאמינים? מאז חיי מתנהלים בצורה מסודרת והם באמת שווים. קודם לכן זה היה רק כדורגל, יום ולילה. עכשיו יש לי זמן להרבה יותר. במקום ללכת למשחקי כדורגל, אני עושה הרבה דברים אחרים עם חבריי. כיום אני נהנה לחיות!

Rene
Heinrichs